

Arrest

nr. 289 259 van 24 mei 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 30 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 maart 2023.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 30 maart 2023 waarbij de voorzitter de zaak tegensprekelijk uitstelt naar de openbare terechtzitting van 27 april 2023.

Gelet op de beschikking van 19 april 2023 waarbij de voorzitter de behandeling van het beroep verdaagt, vastgesteld bij tegensprekelijk uitstel op 27 april 2023, naar de terechtzitting van 11 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 8 december 2021.

1.2. Verzoekster wordt op 5 september 2022 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), in aanwezigheid van haar advocaat en bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is.

1.3. Op 30 november 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die als volgt luidt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Caracas, Venezuela en heeft u de Venezolaanse nationaliteit. Wanneer u zeven jaar was voelde u zich aangetrokken tot meisjes. U kon dit moeilijk aanvaarden en u leed hieronder. U was ook bang voor uw moeder. Enkel één van uw zussen – die ongeveer even oud was - was hiervan op de hoogte. Omdat u mannelijke trekken had, besloot u zich van uw tiende tot uw vijftiende of zestiende als jongen voor te doen als u bij uw zus in Caracas op vakantie was. Op die manier wou u meisjes benaderen. Wanneer u negentien jaar was, ondernam u een zelfmoordpoging. Wanneer u vijventwintig was, vertelde u uw broers over uw geaardheid, maar zij lachten u uit. Hierna vertelde u dit ook aan uw andere zussen. Intussen steunen een aantal van uw broers u, maar enkele van uw zussen zijn homofoob omwille van hun religie waardoor u soms discussies met hen had of zij opmerkingen hadden op uw gedrag. In 1997 ontmoette u in Punto Fijo (Venezuela) S.. U ging bij haar wonen in Punto Fijo (Venezuela), en hielp haar bij haar moeder die ernstig ziek was. Als jullie gedronken hadden, dan kusten jullie elkaar, maar S. had hier steeds spijt van. In 2002 begon u deel te nemen aan manifestaties tegen het regime. U nam eerst deel in Punto Fijo met burens. In april 2005 ging u op bezoek bij iemand die u tijdens een missie voor uw werk in Cuba had leren kennen. Zij woonde op het schiereiland Araya (Venezuela) en had twee dochters, A. en S.. U werd verliefd op A., maar wanneer u in mei 2005 terugkeerde, zoende u haar zus S., hoewel u een relatie wou met A.. U vertelde A. over uw gevoelens waarna zij haar partner verliet en jullie vier maanden gingen samenwonen. U diende voor uw werk terug te gaan naar Caracas, maar jullie bleven een relatie hebben. Dat was een verborgen relatie, maar aan uw broer stelde u haar voor als uw partner. S. vertelde u echter dat zij ook gevoelens voor u had en u begon ook met haar een relatie. A. haar familie kwam op de hoogte van jullie relatie waarna zij u slecht begon te behandelen en u de relatie stopte. In 2007 beviel S. van haar kind en verhuisde u naar Caracas waar u ging inwonen bij uw zus G.. U bleef echter wel in de vakanties bij S. langsgaan. In 2008 ging u voor de Venezolaanse overheid werken als inspecteur voor de gezondheid en veiligheid op het werk. U nam nog steeds deel aan manifestaties, maar u deed dit verborgen omwille van uw werk als ambtenaar. In 2010 werd er bij u een tumor in uw hart ontdekt waarvoor u enkel medicatie kreeg voorgeschreven die u levenslang diende te nemen. U diende een paar keer per jaar op controle te gaan, maar de artsen verlieten Venezuela. Sinds 2016 had u soms discussies met uw collega's waarbij zij u beledigden omwille van uw politieke overtuigingen. Het hoofd van de personeelsdienst vertelde u dat zij beelden van u ontvangen had dat u deelnam aan manifestaties, maar ze verwijderde deze. In 2017 stopte u met deelnemen aan manifestaties omdat u teleurgesteld raakte in de oppositie. Bij die manifestaties kwamen ook erg veel jongeren om en dit trof u zwaar. In 2018 werd uw tumor erger en diende u naar artsen te gaan in ziekenhuizen die erg duur waren. Uw nicht in België betaalde voor deze consultaties. In januari 2018 werd u op uw werk gevraagd om te spreken over de economische oorlog in een studiekring. U zei aan uw baas dat u dit niet wou doen omdat u dan zaken zou zeggen die de meerderheid niet leuk zou vinden. Uw baas verplichtte u evenwel. Tijdens deze studiekring liet u zich kritisch uit over het beleid van de Venezolaanse regering. Uw collega's begonnen u hierop te beledigen. Vijftien dagen later verergerden uw paniekaanvallen – die u al enkele jaren had - en kreeg u rust voorgeschreven omwille van psychische problemen. U ging bij S. in Punto Fijo logeren. Op 18 februari 2018 begon u een relatie met haar buurvrouw E.. S. kwam hierachter en zette u buiten, waarna u bij E. ging wonen. Een verslaafde buurman zei u steeds dat u een man diende te zoeken. Een jaar nadat u rust had voorgeschreven gekregen omwille van uw psychische problemen, raadde uw psychiater u aan om rust te vragen voor uw hartproblemen. U kreeg dit ook. U beëindigde uw relatie met E. op 22 december 2019. E. had wel jullie relatie – en dus uw geaardheid - bekend gemaakt aan uw oudste zus G., maar uw zus aanvaardde dit. Begin 2021 ging u naar A., maar u begon opnieuw een relatie met S. in april 2021. Jullie beiden families accepteerden jullie relaties niet waarbij zij zeiden dat dit niet goed was. In 2021 werd u arbeidsongeschikt verklaard. U bleef echter steeds uw loon ontvangen. Twee maanden voor uw vertrek uit Venezuela werd u door een ex-collega – die beelden van u had bezorgd aan uw werkgever betreffende uw deelnames aan manifestaties – geslagen op uw hoofd met een pistool. Hij zei dat u een lafaard was. U zei dat u een klacht ging indienen, maar hij zei dat hij dan iemand van uw familie zou vermoorden. U ging naar de fiscalia of het openbaar ministerie, maar omdat u zijn naam niet wou noemen omdat hij tot een colectivo behoorde, wouden zij uw klacht niet noteren. U kon de onderzoeken en behandelingen voor uw tumor niet langer betalen. Er werd

u ook gezegd dat zij verder niets konden doen aan uw tumor. Uw nichten in België zeiden dat u niet langer kon wachten en betaalden u een ticket om naar België te komen. Eind november 2021 verliet u Venezuela. U ging naar Colombia vanwaar u met het vliegtuig naar België reisde. Op 8 december 2021 diende u een verzoek om internationale bescherming in. U hoorde dat het hier gemakkelijker is om een leven op te bouwen met een partner van hetzelfde geslacht. Uw partner Z. verblijft momenteel in Brazilië. U bent hier in België in behandeling voor uw medische problemen en u heeft momenteel een tijdelijke verblijfsvergunning omwille van uw medische problemen.

Ter ondersteuning van uw identiteiten en of uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw origineel paspoort; een kopie van uw identiteitskaart; een kopie van uw badge als werknemer van INPSASEL; een kopie van een werkbewijs, d.d. 3 maart 2010, betreffende uw werk bij INPSASEL; verschillende foto's van uw deelname aan manifestaties; kopieën van verschillende Venezolaanse medische documenten betreffende uw gezondheidstoestand; een kopie van een brief van de Dienst Vreemdelingenzaken, d.d. 17 augustus 2022, waarin wordt vermeld dat er een beslissing werd genomen in uw aanvraag om aanvraag tot verblijf in het kader van artikel 9ter.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw medische documenten, de beoordeling van de Dienst Vreemdelingenzaken betreffende bijzondere procedure noden en uw verklaringen op het Commissariaat-generaal (CGVS, p. 2), blijkt immers dat u een tumor aan uw hart heeft en lijdt aan paniekaanvallen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u de mogelijkheid tot een pauze aangeboden indien u dit nodig had. U gaf verder aan reeds twee keer bij een psycholoog te zijn geweest omdat u zich alleen voelde, u niet goed sliep en u getroffen werd door het verlies van bekenden tijdens de manifestaties in Venezuela in 2017 (CGVS, p. 2-3). Uit de lezing van uw verklaringen afgelegd voor het Commissariaat-generaal in het kader van onderhavig verzoek blijkt dat u in staat was het gesprek te volgen en uit de gegeven antwoorden blijkt dat u de vragen hebt begrepen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat uw voornaamste reden om naar België te komen was dat u hier gemakkelijker uw leven kan opbouwen met een partner van hetzelfde geslacht en dat uw familie en de familie van uw huidige partner S. niet accepteren (CGVS, p. 8, 13, 16). U verklaarde dat in Venezuela homoseksualiteit als iets slechts wordt gezien (CGVS, p. 9).

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Venezuela op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Hierbij dient er op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat er in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en geweld tegen LGBT, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. LGBT kunnen zich ook vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar. Wie zich bedreigd voelt door geweld omwille van het feit dat hij/zij behoort tot de LGBT-gemeenschap kan zich wenden tot de Venezolaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet gegarandeerd is gezien de algemene situatie in Venezuela. Verder blijkt dat er in de Venezolaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn

om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Venezuela heeft ook verschillende internationale mensenrechtenresoluties, -verdragen en -akkoorden ondertekend in verband met het tegengaan van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de antidiscriminatiewetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn, blijkt echter ook dat eventuele oplossingen vooral afhangen van de context waarin discriminatie voorvalt. Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

U verklaarde dat u om uw eigen geaardheid bekritiseerd en nagewezen werd door uw familie en de maatschappij (CGVS, p. 9, 11). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat de door u aangehaalde problemen onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen spreken van vervolging of ernstige schade. Immers u haalde aan dat u met uw familieleden enkel discussies had gekend en door hen, alsook door uw overleden vader, op uw mannelijk gedrag werd gewezen (CGVS, p. 10, 11). U gaf tegelijkertijd aan dat uw broers u aanvaard hebben en u steunen en dat ook uw oudste zus u aanvaardt (CGVS, p. 10, 11). Ook de familie van uw huidige partner uitte enkel verbale bezwaren (CGVS, p. 16). U kende voorts problemen met een verslaafde buurman die u had gezien met uw toenmalige partner Evelyn en die u enkel zei dat u een man diende te zoeken, en enkele burens in Caracas en collega's u zeiden dat u lesbisch bent (CGVS, p. 12). Opnieuw dient vastgesteld te worden dat dit enkel om verbale beledigingen ging.

Er dient aldus te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde, omwille van uw geaardheid, een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Waar u voorts verwees naar uw medische problemen, u haalde aan dat u voor uw vertrek uit Venezuela geen toegang meer had tot adequate medische zorg (omdat de behandelingen in Venezuela te duur zijn, omdat artsen vertrokken en omdat apparatuur niet meet toereikend is) en dit voor u een reden was om naar België te komen (CGVS, p. 8, 12-13), wijst het CGVS er op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft uw verklaringen dat u in Venezuela de oppositie steunde, met name dat u deelnam aan manifestaties tussen 2002 en 2017 en u uw mening uitte op uw werk (CGVS, p. 13, 15), dient er vooreerst op gewezen te worden dat het CGVS geenszins ontkent of betwist dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en critici van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (OCHCR, **Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight** van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire** van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)** van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; OHCHR : **Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela**, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> , **Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020** van juni 2020, beschikbaar op https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/_algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020/Algemeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf , p. 37-40 en p. 59-60) en **EASO: Venezuela Country Focus** van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan

het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Wat betreft uw deelname aan de manifestaties van de oppositie stelde u dat u dit verborgen deed omdat u anders uw werk als ambtenaar zou kunnen kwijtraken. U gaf aan dan ook louter deelnemer te zijn geweest en na 2017 niet meer te hebben deelgenomen (CGVS, p. 15). U stelde dat een persoon van de personeelsdienst u vertelde dat zij een video kreeg van een collega van u, genaamd I. R. en die tot een colectivo zou behoren (CGVS, p. 14), maar dat zij deze verwijderde (CGVS, p. 15). Uit uw verklaringen blijkt dan ook dat u omwille van deze deelnames nooit problemen kende (CGVS, p. 15). Waar u voorts verwees naar dat u twee maanden voor uw komst naar België een aanvaring had met I. R. waarbij hij u op uw hoofd sloeg met een pistool en u een lafaard noemde (CGVS, p. 13-14), dient er vooreerst op gewezen te worden dat u dit incident niet vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Voorst kan vastgesteld te worden dat dit om een eenmalig incident ging. U verklaarde immers dat u noch voor dit incident noch na dit incident problemen kende met hem en u bleef tot aan uw vertrek bij uw zus in Caracas wonen (CGVS, p. 15). U voegde hier aan toe dat hij, die door de overheid werd ontslagen omdat hij zich te agressief gedroeg tegen collega's die tegen de regering waren (CGVS, p. 14), op dit moment in Colombia zou verblijven omdat hij op de vlucht is voor colectivos (CGVS, p. 15). Uit dit feit kan dan ook bezwaarlijk bij terugkeer naar Venezuela een actuele gegronde vrees voor vervolging of een actueel reëel risico op ernstige schade worden geput.

U verwees eveneens naar problemen die u kende op uw werk – u werkte voor een overheidsdienst – waar u omwille van uw politieke overtuiging uw werk niet meer kon uitoefenen (CGVS, p. 2). U verklaarde dat u sinds 2016 soms discussies had met uw collega's waarbij u beledigd werd als verrader (CGVS, p. 14). In januari 2018 diende u dan te spreken voor een studiekring van collega's waarbij u de schuld van de inflatie bij het beleid van het Venezolaanse regime legde, wat opnieuw leidde tot een discussie. U werd opnieuw door hen beledigd en vijftien dagen later werden uw paniekaanvallen erger waarna u psychische rust werd voorgeschreven (CGVS, p. 12, 3). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat deze door u aangehaalde problemen onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien dient aangestipt te worden dat u tijdens uw psychische rust en nadat u arbeidsongeschikt werd verklaard omwille van uw hartproblemen verder werd door betaald door uw werkgever tot twee maanden voor uw persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 6).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat hoewel er niet betwist wordt dat u deelnam

aan manifestaties van de oppositie en u kritiek uitte op de regering, u evenwel niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten.

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw sympathie voor en deelname aan manifestatie van de oppositie.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.**

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, **specifiek** wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precaire socioeconomische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 30 mei 2022**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20220530_0.pdf

en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 30 mei 2022**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20220530_0.pdf en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk district Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). **Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.**

In de deelstaten Zulia, Tachira, Apure en Falcón evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan

te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Uw documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteit, uw job voor de overheid, uw deelname aan manifestaties en uw gezondheidsproblemen waarvoor u in België een tijdelijke verblijfsvergunning kreeg, worden hier niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikelen 57/6/2, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster wijst er vooreerst op dat verwerende partij niet twijfelt aan haar geaardheid maar meent dat wat zij heeft meegemaakt niet zwaarwichtig genoeg zou zijn om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Verzoekster meent dat dit niet ernstig is. Verwerende partij geeft toe dat de Venezolaanse maatschappij en autoriteiten erg homofob zijn, dat er mishandelingen en discriminatie plaatsvindt van de LGBTI gemeenschap maar meent te kunnen stellen dat het wel zo erg niet is en dat verzoekster dit maar moet ondergaan omdat homoseksualiteit in se niet strafbaar zou zijn. Zij wijst er op dat zij op haar zevende ontdekte dat zij op vrouwen valt, ondertussen 53 jaar oud is en nooit een normaal leven heeft kunnen leiden met een partner die zij graag zag omdat zij niet aanvaard werden door haar familie maar ook systematisch gediscrimineerd werden door de Venezolaanse maatschappij. Zij heeft hierdoor psychologische problemen en is nog steeds in behandeling bij een psycholoog. Verzoekster citeert vervolgens uit de notities van het persoonlijk onderhoud (p. 3). Verzoekster betoogt vervolgens dat zij verplicht werd om ‘bi’ te zijn omdat haar ouders niet konden aanvaarden dat zij lesbisch was (notities PO, p. 9), dat zij omwille van de vooroordelen rond homoseksualiteit probeerde zelfmoord te plegen (notities PO, p. 9), haar geaardheid nooit werd aanvaard door haar ouders noch de rest van haar familie (notities PO, p. 10 en 11) en dat ook haar eigen omgeving haar niet aanvaardde (notities PO, p. 12). Verzoekster stelt dat het niet te begrijpen valt dat verwerende partij meent te kunnen stellen dat rekening houdend met haar profiel, zij terug zou kunnen keren naar Venezuela en er een menswaardig leven leiden. Zij wijst er op dat Venezuela een bijzonder gevaarlijk land is om te leven als LGBTQ en citeert het artikel *“Venezuela is still a dangerous placet to live as an LGBTQ person”* (internetlink). Zij meent wel degelijk in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus.

Verzoekster betoogt vervolgens dat verwerende partij eveneens volledig haar politiek activisme en het feit dat zij deelnam aan manifestaties negeert en dat zij omwille van deze activiteiten gevisieerd wordt door de overheid. Zij stelt dat verwerende partij haar deelname aan manifestaties niet ontkent maar meent dat zij het risico moet nemen om terug te keren in de hoop niet gevisieerd te worden omwille van haar politieke standpunten en stelt dat dit niet ernstig is.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus betoogt verzoekster dat zij minstens hiervoor in aanmerking komt. Zij stelt dat de schrijnende en mensonterende situatie in haar land niet kan genegeerd worden, dat de overheid er niet in slaagt om te voorzien in de basisnoden en de veiligheid van verzoekster niet kan garanderen. Volgens verzoekster kan het geweld in Venezuela evenals de politieke inspiratie van het geweld door de colectivos niet genegeerd worden. Verzoekster citeert ter illustratie van de humanitaire situatie in het land, het geweld en de bedreigingen van de colectivos uit de New York Times *“Armed civilian bands in Venezuela prop up unpopular president”* van 22 april 2017; UNHCR, *“Guidance note on the outflow of Venezuelans”* van mei 2019, een rapport van de High Commissioner for Human Rights van de VN en EASO *“COI Report: Venezuela – Country focus”* van augustus 2020.

2.2. Verzoekster voegt de bestreden beslissing en het bewijs pro deo toe aan het verzoekschrift.

3. Aanvullende Nota

Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 23 maart 2023 neer waarin zij verwijst naar het document COI Focus, *“Venezuela. Behandeling van opposanten”* van 8 december 2022 maar dat niet werd toegevoegd aan de aanvullende nota. Dit document werd door verwerende partij bijgebracht door middel van haar aanvullende nota van 30 maart 2023.

3. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Verzoekster legt bij de indiening van haar verzoek om internationale bescherming haar originele Venezolaanse paspoort en een kopie van haar Venezolaanse identiteitskaart voor. Verzoeksters identiteit en Venezolaanse nationaliteit worden niet betwist.

Het beschermingsverzoek is gebaseerd op verzoeksters vrees voor vervolging omwille van haar seksuele gerichtheid. Verzoekster verklaart lesbisch te zijn en voor haar vertrek in Venezuela een aantal relaties te hebben gehad met vrouwen. In de bestreden beslissing wordt de seksuele gerichtheid van verzoekster niet in twijfel getrokken.

5.2.1. Inzake verzoeksters vrees voor vervolging omwille van haar seksuele gerichtheid in Venezuela stelt de Raad vooreerst vast dat hoewel volgens de beschikbare landeninformatie er sprake is van homofob geweld en discriminatie van personen die behoren tot de LGBTQI-gemeenschap, uit deze landeninformatie niet blijkt dat elke homoseksuele persoon, louter omwille van haar geaardheid vervolging riskeert.

Zo blijkt uit de COI focus *“Venezuela. Seksuele minderheden en transgenders”* van 4 april 2022 (update) dat homoseksuele handelingen sinds het eerste Strafwetboek nooit strafbaar zijn gesteld en dat momenteel enkel de Organic Code of Military Justice, een artikel bevat dat homoseksualiteit in het leger strafbaar stelt. Volgens artikel 565 van deze Code kan elke militair die seksuele handelingen verricht tot een gevangenisstraf tussen een en drie jaar worden veroordeeld en uit het leger worden verwijderd (COI Focus, p. 6-7, zie ook Algemeen Ambtsbericht, *“Venezuela”*, juni 2020, p. 74). Verder is er geen alomvattende civiele wetgeving die mensen beschermt tegen discriminatie op grond van seksuele geaardheid en genderidentiteit, maar biedt de Venezolaanse Grondwet, de Arbeidswet en de Huisvestingswet beperkte bescherming (COI Focus, p. 8-9).

Rapporten van Amnesty International, Human Rights Watch en het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken maken voor het jaar 2020 geen melding van gerechtelijke acties tegen seksuele minderheden en transgenders omwille van hun seksuele geaardheid en/of genderidentiteit maar de IACHR uit haar bezorgdheid over het gebrek aan informatie over deze groep en wijst er op dat geen officiële data bestaan over mensenrechtenschendingen tegen deze groep personen.

Onderzoek in 2019 wijst uit dat de overgrote meerderheid van de respondenten aangeeft regelmatig te maken te krijgen met discriminatie en verbale discriminatie omwille van hun geaardheid. Er zijn verder geen betrouwbare cijfers over geweld ten aanzien van seksuele minderheden in Venezuela, maar volgens een aantal bronnen zijn transpersonen, interseks-personen en gefeminiseerde homo's de kwetsbaarste bevolkingsgroepen (COI Focus, p. 15). LGBTQI-personen kunnen verder met discriminatie op het werk worden geconfronteerd, maar hangt dit af van hun fysieke verschijning en kan discriminatie van transgenders in ziekenhuizen voorkomen. Ook het Algemeen Ambtsbericht *“Venezuela”* van juni 2020 stelt dat er geen wetgeving bestaat die een actief vervolgingsbeleid tegen LGBTQI-personen *de jure* mogelijk maakt, en maakt verder melding van politieagenten die gebruik maken van wettelijke lacunes om personen van een andere geaardheid of genderdiverse personen lastig te vallen of fysiek te bedreigen. Verder zijn volgens het Ambtsbericht met name transgenders doelwit van geweldsincidenten. LGBTQI-personen kunnen weliswaar aangifte doen van discriminatie of geweld maar of de klacht effectief opgevolgd wordt is afhankelijk van het hebben van de juiste contacten of financiële middelen om een advocaat te betalen (p. 48), waardoor vele LGBTQI-personen geen aangifte doen van discriminatie of agressie tegen hen.

Uit beschikbare landeninformatie blijkt verder dat homofob geweld en discriminatie van homoseksuelen in Venezuela voorkomt en ook autoriteiten zich kunnen schuldig maken aan dergelijk homofob geweld. Op basis van de informatie in het rechtsplegingsdossier kan de Raad aannemen dat LGBTQI-personen een risico lopen op een discriminerende behandeling door zowel autoriteiten als door een deel van de bevolking. Evenwel kan hieruit niet afgeleid worden dat het homofob geweld en discriminatie dermate

systematisch is dat elke homoseksuele persoon in Venezuela omwille van zijn of haar seksuele geaardheid per definitie een gegronde vrees voor vervolging heeft. De Raad kan verwerende partij bijtreden waar zij stelt dat een individuele beoordeling van verzoeksters vraag om internationale bescherming noodzakelijk is en dat de beschermingsnood op grond van verzoeksters seksuele geaardheid concreet dient te worden aangetoond.

De Raad, stelt na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier vast dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging omwille van haar seksuele geaardheid aannemelijk maakt.

Uit de lezing van verzoeksters verklaringen blijkt dat, gevraagd naar de redenen waarom zij Venezuela heeft verlaten, verklaarde dat de hoofdreden was *“dat ik hoorde dat het hier gemakkelijker is om een leven op te bouwen met een partner van hetzelfde geslacht, dat motiveerde met het meest”* (notities PO, p. 8).

Verzoekster verklaart dat zij sinds zij haar lesbische geaardheid ontdekte toen zij zeven jaar oud was verschillende en wisselende relaties heeft gehad met vrouwen. Daarbij stootte zij op onbegrip vanwege haar ouders en sommige familieleden en blijkt ook dat zij toen zijn jong was worstelde met haar geaardheid. Zij verklaart dat zij zich soms aangetrokken voelde tot vrouwen en soms tot mannen, maar meer tot vrouwen en dat zij dat probeerde zelfmoord te plegen toen zij negentien jaar oud was (notities PO, p. 9). Verzoekster is heden 53 jaar oud. Verzoekster verwijst doorheen haar verklaringen naar de algemene situatie in Venezuela voor LGBTQI-personen en stelt dat zij werd nagewezen op straat en bekritiseerd werd, maar maakt verder geen melding van specifieke problemen met of discriminatie vanwege de overheid omwille van haar seksuele gerichtheid. In elk geval stelt de Raad vast dat haar seksuele gerichtheid geen obstakel was om jarenlang te werken als veiligheidsinspecteur in olieraffinaderijen en in 2008 in dienst te treden bij de Venezolaanse overheid, met name als inspecteur voor de gezondheid en veiligheid op het werk (INPSASEL) en er te werken tot 2021 (notities PO, p. 6, administratief dossier, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stukken 3 en 4) en dat zij verder ook geen melding maakt van problemen die zij omwille van seksuele geaardheid zou gehad hebben als ambtenaar bij deze dienst. De door verzoekster aangehaalde problemen die zij verbindt aan haar seksuele geaardheid zijn naar het oordeel van de Raad onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin te worden gekwalificeerd. Verzoekster verklaart weliswaar dat zij haar seksuele geaardheid moest verbergen toen zij klein was maar dat zij het al vlug heeft verteld aan één van haar zussen en dat gaandeweg al haar broers en zussen op de hoogte kwamen van haar geaardheid. Uit haar verklaringen kan niet blijken dat haar seksuele geaardheid tot ernstige problemen heeft geleid met haar familie of met de familieleden van haar partners die het leven voor verzoekster als lesbische (of bi-seksuele) persoon in Venezuela voor haar vertrek uit haar land uiterst moeilijk of ondraaglijk maakten. In tegendeel verklaart verzoekster dat haar drie broers diegenen zijn die haar het meest hebben gesteund en dat haar oudste zus haar ook altijd steunde (notities PO, p. 10). Zij omschrijft haar zussen weliswaar als *“wat homofoob, zij behoren tot verschillende religies, evangelisch, getuigen van Jehova”*, maar gevraagd of zij met haar zussen of broers ooit problemen heeft gekend, antwoordt verzoekster: *“Niet erg, enkele discussies, dat wordt slecht gezien door god, maar geen ernstige problemen”* (notities PO, p. 10). Verzoekster verklaart verder ook door haar neven en ooms bekritiseerd te zijn geweest over haar gedrag, maakt verder geen melding van specifieke ernstige problemen die zij met hen zou hebben gekend. Wat betreft verzoeksters ouders verklaart verzoekster dat zij vermoedens hadden van haar seksuele geaardheid en dat haar moeder wou dat zij enkel met jongens omging, maar verder kan hieruit niet blijken dat dit tot ernstige problemen heeft geleid voor verzoekster. Dat haar seksuele geaardheid nooit aanvaard werd door haar ouders noch de rest van haar familie, zoals zij in het verzoekschrift betoogt, strookt niet volledig met haar verklaringen waaruit blijkt dat haar broers en één van haar zussen haar wel steunden. Bovendien doet de vaststelling dat haar ouders haar seksuele geaardheid niet aanvaardden, alsook andere familieleden, geen afbreuk aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat zij geen melding maakte van ernstige problemen met haar familieleden omwille van haar seksuele geaardheid.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoekster daarnaast enkel verwijst naar het feit dat een verslaafde buurman in de periode dat zij met E. samen was, haar in maart 2020 had gezegd dat zij een man moest zoeken maar stelt tegelijk dat deze persoon haar daarna via facebook nog dingen meedeelt over politieke kwesties en dat hun families steeds bevriend zijn geweest (notities PO, p. 12). Hieruit blijkt dat het opnieuw om louter verbale beledigingen gaat, die bezwaarlijk als zwaarwichtig kunnen worden beschouwd, te meer nu verzoekster zelf verklaart dat zij er niet naar luisterde (*idem*).

De Raad kan aannemen dat verzoekster voor haar vertrek uit Venezuela met machismo en denigrerende opmerkingen over haar seksuele geaardheid werd geconfronteerd en dat dit voor haar kwetsend was. Evenwel kan uit haar verklaringen niet blijken dat zij met dermate zwaarwichtige problemen omwille van haar seksuele geaardheid werd geconfronteerd dat deze met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin kan worden gelijkgesteld. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekster tot haar vijftigste in Venezuela,

waarvan de laatste 20 jaar in Caracas, heeft gewoond, er verschillende lesbische relaties heeft gehad en er ook steeds gewerkt heeft en zij omwille van psychologische problemen psychiatrische rust heeft gekregen van 2018 tot 2021 (notities PO, p. 5, 6). Verzoekster verklaart ook dat zij naar ontmoetingsplaatsen voor gay personen ging, hoewel zij zich daar schaamde (notities PO, p. 10-11). Uit het geheel van verzoeksters verklaringen kan niet blijken dat zij als volwassen lesbische vrouw een verborgen leven diende te leiden.

In de mate dat verzoekster verwijst naar het feit dat het gemakkelijker is voor personen van hetzelfde geslacht om hier een leven op te bouwen en zij wenst met haar in Brazilië verblijvende partner herenigd te worden, wijst de Raad er op dat de procedure internationale bescherming niet tot doel heeft gezinshereniging te faciliteren en dat de loutere omstandigheid dat het in België gemakkelijker zou zijn voor LGBTQI-personen om een leven samen op te bouwen geen aanleiding kan geven tot het verlenen van internationale bescherming.

Verzoekster maakt verder ook geen melding van enige problemen die zij zou hebben gehad om toegang te krijgen tot medische behandeling of psychologische hulp omwille van haar seksuele geaardheid. In dit verband verklaart verzoekster dat haar nicht die in België verblijft haar behandeling voor een tumor in Venezuela betaalde, maar omwille van de stijgende kosten en het gebrek aan de juiste medische zorgen, zij voor vliegtickets heeft gezorgd om naar België te komen (notities PO, p. 8, 12-13). De Raad stelt ook vast dat verzoekster in België een tijdelijke regularisatie op medische gronden heeft bekomen op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet (administratief dossier, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stuk 6), wat ook wordt bevestigd door verzoeksters advocaat ter terechtzitting.

Verzoeksters betoog in het verzoekschrift kan niet anders doen besluiten. Zij beperkt zich immers tot het louter herhalen van haar eerdere verklaringen en het tegenspreken van de conclusies van verwerende partij zonder evenwel concrete elementen aan te brengen die een ander licht kunnen werpen op de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing inzake de door verzoekster aangehaalde problemen met haar familieleden en de verslaafde buurman. Door louter haar verklaringen hierover tijdens het persoonlijk onderhoud te citeren en te stellen dat zij systematisch gediscrimineerd werd door de Venezolaanse maatschappij, doet zij geen afbreuk aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat de door haar aangehaalde feiten niet zwaarwichtig genoeg zijn om te worden gekwalificeerd als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Ook de loutere stelling van verzoekster dat Venezuela een gevaarlijk land is om te leven als een LGBTQI-persoon en de verwijzing naar het artikel *"Venezuela is still a dangerous place to live als an LGBTQ person"* kan niet volstaan om in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging omwille van haar seksuele geaardheid aannemelijk te maken. Het artikel betreft de ervaringen van een transvrouw in een kleine stad buiten Caracas en de specifieke problemen voor deze groep ten gevolge van het feit dat er geen wetgeving bestaat rond genderidentiteit. Verzoekster is evenwel geen transvrouw. In zoverre het artikel verder nog bevestigt dat LGBTQI-personen kunnen te maken krijgen met homofobie en geweld, wordt dit als dusdanig niet betwist en ligt dit in dezelfde lijn als de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie in het administratief dossier en geciteerd in de bestreden beslissing.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoekster in haar individuele omstandigheden geen gegronde vrees voor vervolging omwille van haar seksuele geaardheid aannemelijk maakt in geval van terugkeer naar Venezuela.

5.2.2. In zoverre verzoekster zich bij de indiening van haar beschermingsverzoek baseert op haar politieke activiteiten voor haar vertrek uit Venezuela in 2021, met name haar deelname aan protesten tot 2017 om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken stelt de Raad het volgende vast.

Op basis van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de zittende Venezolaanse regering en de oppositie zijn verwickeld in een heftig gevecht om de macht en dat er sprake is van een institutionele dualiteit, waarbij Venezuela twee presidenten (Maduro en Guaidó) en twee parlementen heeft (EASO "Venezuela Country Focus", augustus 2020, p. 21 e.v.).

Daarnaast heeft de regering van president Maduro sinds 2014 tevens te maken met grootschalige protesten vanwege de economische, politieke, sociale en veiligheidssituatie in het hele land. Na de staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van tegenstanders van het Venezolaanse regime weer toe. Uit het EASO-rapport blijkt dat er in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering, waarbij tevens geweld wordt gebruikt door de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten, het leger alsook de colectivos (EASO, p. 50 e.v.). Dit zogenaamde politoneel geweld viseert veelal burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder zij die kritisch zijn tegen de overheid (zie EASO, p. 50 e.v. 'targeted profiles' en p. 95-106 'colectivos'). EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden gevisieerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechtenverdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en

vakbondslui die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten. Verder blijkt uit de landeninformatie dat de Venezolaanse regering, al dan niet met hulp van de colectivos, de massademonstraties en betogingen die sinds 2014 plaatsvinden, hardhandig de kop tracht in te drukken. Daarbij wordt disproportioneel geweld tegen de demonstranten en zelfs toevallige omstaanders gebruikt, waarbij soms doden vallen. Er vinden ook willekeurige arrestaties plaats als signaal en afschrikking, soms gepaard met ernstige mishandeling in de gevangenis, waarbij niet alleen zij die de leiding hebben genomen bij betogingen slachtoffer kunnen worden. Dit politieel geweld vindt plaats zowel tijdens de demonstraties als kort daarna. Tevens worden armere wijken en/of jonge mannen gevisieerd wegens hun zichtbare deelname aan de betogingen en/of hun kritiek. De landeninformatie geeft aan dat zowel personen met een hoog als laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Ambtsbericht, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten', p. 59-60; EASO, p. 52).

In de COI Focus, "*Venezuela. Profielen en situatie van opposanten*", van 8 december 2022, dat in het bijzonder betrekking heeft op de periode 2020 – 2022, leest de Raad dat de oppositie de laatste jaren een groot deel van haar aanhang verloor en dat de regionale en gemeenteraadsverkiezingen van 2021 een grote overwinning opleverde voor de regeringspartijen. ICG stelt in oktober 2022 dat de aanhoudende politieke crisis in Venezuela een minder turbulente fase intrad waarbij de tegenstanders van het regime minder de confrontatie opzoeken en ook de houding van de Verenigde Staten ten opzichte van het regime versoepeld is. Volgens de in de COI Focus geciteerde bronnen zijn de intensiteit en de aantallen protesten in de periode 2020-2022 afgenomen in vergelijking met de algemene protesten van 2017 en 2019. Er vinden minder willekeurige arrestaties plaats in het kader van vreedzame protesten dan in voormelde periodes wat volgens sommige bronnen te maken heeft met het feit dat politieke dissidentie in de loop van de tijd grotendeels werd neergeslagen, maar ook met de maatregelen tijdens de covid-periode, de grotere internationale druk en het feit dat het regime meer legitimiteit wil verwerven op het internationale toneel. Volgens NGO bronnen gebruikt het regime nu andere tactieken dan arrestaties van hoge profielen of massa-arrestaties, maar gaat het eerder om het creëren van een vijandige omgeving waarbij mensen niet meer weten wie ze kunnen vertrouwen en werd door nieuwe wetgeving ook de speelruimte voor activisten beperkt (COI Focus, p. 7-14). Hoewel het aantal politiek gemotiveerde arrestaties in de voorbije periode sterk is afgenomen, vinden nog steeds willekeurige arrestaties plaats en loopt iedereen die politieke activiteiten ontwikkelt potentieel een risico. Politieke activisten en politieke leiders, deelnemers aan protesten, journalisten en activisten op sociale media, vakbondsactivisten en mensenrechtenactivisten en NGO-medewerkers in het bijzonder kunnen te maken krijgen met intimidatie, stigmatisering en/of arrestaties.

In de landeninformatie kan evenwel niet worden gelezen dat er sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van hun rol in de oppositie, vanwege hun kritiek of omwille van hun deelname aan demonstraties of betogingen tegen het Venezolaanse regime. Veeleer blijkt dat het risico op vervolging naargelang het profiel en de individuele omstandigheden kan verschillen (EASO, p. 32-33, 56-58; Ambtsbericht, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten', p. 59-60, COI Focus, Venezuela. Profielen en situatie van opposanten, p. 19 - 33). Nergens uit deze informatie blijkt dat de repressie dermate is dat iedere politieke opposant door het Venezolaanse regime wordt gevisieerd. Het loutere gegeven dat de verzoekster valt onder een bepaald profiel of in mindere of meerdere mate politiek actief was, volstaat niet om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dit is afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan de verzoekster om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel daadwerkelijk dreigt te worden vervolgd. Om vast te stellen of verzoekster zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela. Uit wat volgt, zal blijken dat verzoekster geen persoonlijke vervolgingsvrees aannemelijk maakt.

In casu stelt de Raad immers vast dat verzoekster weliswaar deelnam aan een aantal manifestaties tegen het Maduro regime in de periode tussen 2002 en 2017, maar dat zij daarbij als een gewone deelnemer aanwezig was, dat zij dit op een 'verborgen manier' deed omdat zij ook ambtenaar was, maar dat zij verklaart dat zij nooit problemen heeft gehad omwille van haar deelnames aan de manifestaties (notities PO, p. 15). De door haar neergelegde foto's van protestacties kunnen haar bewering dat zij deelnam aan manifestaties staven, maar hieruit kan niet blijken dat zij heden omwille van haar deelname aan manifestaties tot 2017 zou gevisieerd zijn door de autoriteiten. In dit verband stelt de Raad ook vast dat zij ook tijdens de periode dat zij als ambtenaar actief was deelnam aan deze manifestaties en daarbij nooit enige problemen heeft gehad. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen

blijken dat zij actueel in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten zou staan omwille van haar deelname aan de protestacties in het verleden.

In zoverre verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud verwijst naar een incident kort voor haar vertrek waarbij een lid van een colectivo die voor de overheid werkte, haar met een pistool sloeg, blijkt uit haar verklaringen evenwel dat deze persoon werd ontslagen vanwege agressie tegen andere collega's en de betrokken persoon momenteel in Colombia is volgens verzoekster. De Raad stelt in navolging van de bestreden beslissing dan ook vast dat het om een eenmalig incident ging en dat de betrokkene zich niet meer in Venezuela bevindt en door de autoriteiten zelf uit de openbare dienst werd ontslagen en verzoekster verder niet verduidelijkt in welke mate zij heden nog door deze persoon zou gevisieerd worden.

Verzoeksters betoog in het verzoekschrift dat verwerende partij haar politiek activisme negeert kan niet worden bijgetreden. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt immers dat verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met haar deelname aan protesten en deze ook niet in twijfel trekt maar vaststelt dat hieruit geen gegronde vrees voor vervolging in de individuele omstandigheden van verzoekster kan worden afgeleid. De Raad komt om de hierboven uiteengezette redenen en rekening houdend met de actuele informatie in het rechtsplegingsdossier en verzoeksters individuele omstandigheden tot de conclusie dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij heden omwille van haar deelname aan demonstraties tot 2017 in de negatieve aandacht van de autoriteiten zou staan.

Tenslotte wordt in de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar aangehaalde problemen op haar werk omwille van kritische opmerkingen ten aanzien van het regime op goede gronden gemotiveerd dat *“U verwees eveneens naar problemen die u kende op uw werk – u werkte voor een overheidsdienst – waar u omwille van uw politieke overtuiging uw werk niet meer kon uitoefenen (CGVS, p. 2). U verklaarde dat u sinds 2016 soms discussies had met uw collega's waarbij u beledigd werd als verrader (CGVS, p. 14). In januari 2018 diende u dan te spreken voor een studiering van collega's waarbij u de schuld van de inflatie bij het beleid van het Venezolaanse regime legde, wat opnieuw leidde tot een discussie. U werd opnieuw door hen beledigd en vijftien dagen later werden uw paniekaanvallen erger waarna u psychische rust werd voorgeschreven (CGVS, p. 12, 3). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat deze door u aangehaalde problemen onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien dient aangestipt te worden dat u tijdens uw psychische rust en nadat u arbeidsongeschikt werd verklaard omwille van uw hartproblemen verder werd door betaald door uw werkgever tot twee maanden voor uw persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 6).”* De Raad stelt vast dat verzoekster deze motieven in het verzoekschrift volkomen ongemoeid laat, dat deze correct zijn en steun vinden in het administratief dossier, zodat deze door de Raad worden overgenomen.

Uit het voorgaande is gebleken dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor haar vertrek uit Venezuela in de negatieve aandacht stond van de Venezolaanse autoriteiten omwille van haar politieke activiteiten tot 2017, noch omwille van haar kritische uitspraken in het kader van haar werk als ambtenaar. Er kan dan ook redelijkerwijze van uitgegaan worden dat verzoekster, in geval van terugkeer naar Venezuela niet in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten zal staan omwille van deze activiteiten. Verzoekster brengt geen concrete elementen bij waaruit het tegendeel zou kunnen blijken.

De overige door verzoekster neergelegde documenten, met name de kopie van haar werkbadge en van haar werkbewijs en de kopieën van medische documenten uit Venezuela met betrekking tot haar gezondheidstoestand zijn niet van aard om een ander licht te werpen op de bovenstaande beoordeling. Deze documenten hebben immers betrekking op verzoeksters tewerkstelling en haar gezondheidstoestand voor haar vertrek uit Venezuela, elementen die niet in twijfel worden getrokken door verwerende partij, maar waaruit verder geen gegronde vrees voor vervolging kan worden afgeleid.

In acht genomen verzoeksters verklaringen en door haar neergelegde documenten, cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, besluit de Raad dat verzoekster geen zwaarwichtige problemen omwille van haar seksuele gerichtheid of haar politieke activiteiten tot 2017 of haar kritische uitspraken in het kader van haar werk als ambtenaar aannemelijk maakt en evenmin aannemelijk maakt dat zij hierdoor vervolging riskeert in geval van terugkeer naar haar land van herkomst.

In acht genomen wat voorafgaat, besluit de Raad dat in hoofde van verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en 1, A van het Vluchtelingenverdrag kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Waar verzoekster zich betreffende de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, op basis waarvan de Raad concludeert dat zij een risico op ernstige schade zoals bedoeld in voormelde wetsbepalingen niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviseerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Venezuela zou hebben gekend.

In zoverre verzoekster verwijst naar algemene landeninformatie met betrekking tot de hoge criminaliteitscijfers, afpersingen en corruptie, wijst de Raad er op dat verzoekster niet kan volstaan met het louter verwijzen naar algemene bronnen zonder dit op haar individuele omstandigheden te betrekken om een reëel risico op ernstige schade in haar hoofde aan te tonen. Dit moet concreet aannemelijk worden gemaakt, waartoe verzoekster in gebreke blijft.

6.2. In zoverre verzoekster zich beroept op de slechte humanitaire situatie in Venezuela om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, benadrukt de Raad dat het reëel risico op het lijden van ernstige schade omwille van slechte socio-economische omstandigheden in het land van herkomst slechts binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan vallen indien is voldaan aan de voorwaarden van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1 van dezelfde wet, dat bepaalt: “*vervolgung in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)*”.

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b) “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden”, *in casu* de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

De Raad wijst er in dit kader verder op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op “*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst. In het arrest *M'Bodj* stelde het Hof van Justitie: “*In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...)*”

Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoekster in haar land van herkomst specifiek, dit is individueel, wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling. De verzoekster moet aannemelijk maken dat zij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoekster tevens moet aantonen dat zij

opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoekster persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld in haar land van herkomst. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend moet worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, een verzoekster specifiek moet worden blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat wordt veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten van een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (EASO “*Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*”, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

In casu blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela als dusdanig niet overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat deze situatie louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van een actor. Deze situatie blijkt veeleer het gevolg te zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren. Uit de landeninformatie blijkt dat Venezuela veel te lijden heeft gehad van de lagere olieprijs sinds 2014 en dat de dalende olieproductie en olieprijs, Amerikaanse economische sancties en economisch wanbeheer hebben geleid tot hyperinflatie, een inkrimping van de economie en hoge werkloosheid. Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen concrete elementen bij die hier anders over doen denken.

Een schending van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet omwille van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela blijkt bijgevolg niet.

Met betrekking tot verzoeksters medische problemen, wijst de Raad er op dat zijn bevoegdheid in het kader van de onderhavige procedure beperkt is tot de beoordeling van verzoeksters nood aan internationale bescherming in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat uit het rechtsplegingsdossier niet kan blijken, noch door verzoekster wordt aangevoerd, dat haar op intentionele wijze de toegang tot medische verzorging werd geweigerd voor haar vertrek uit Venezuela. Verzoekster dient zich dan ook wat betreft haar medische problematiek verder te wenden tot de procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, op basis waarvan zij reeds een machtiging tot tijdelijk verblijf heeft verkregen.

6.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”.

Uit het geheel van de beschikbare objectieve landeninformatie, met name de EASO “*Venezuela Country Focus*” van augustus 2020, blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is en wordt gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk district Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Táchira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolívar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Voormeld politieel geweld alsook het gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)). Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit politieel en crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld worden geviséerd voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak,

losgeld, macht, etc.). Verder blijkt dat dit politieel en crimineel geweld naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden gevisieerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenrechtelijk crimineel of politieel geweld is dan ook geïndividualiseerd, in wezen doelgericht en niet willekeurig. Dit politieel en crimineel geweld moet daarom veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, wat niet wegneemt dat het nog steeds aan de verzoekende partij is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat de verzoekster in dit kader geen elementen aanbrengt.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Falcón, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. De controle over territorium, de vele illegale grensovergangen tussen Venezuela en Colombia ('trochas') en de drugshandel, smokkel, mensenhandel en afpersing van vooral Venezolaanse migranten die deze wegen gebruiken alsook de controle over de illegale ontginning van mijnen en de minerale rijkdom, is daarbij de inzet. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. Het aantal gewapende confrontaties en de doden die daarbij vallen, worden door verschillende middenveldorganisaties bijgehouden en gedocumenteerd (EASO "*Venezuela Country Focus*", augustus 2020, p. 20-21, 76-94). Deze gewapende confrontaties kunnen wel worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest *Diakité*. Het bestaan van een gewapend conflict leidt er op zich niet toe dat de voorwaarden van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn voldaan maar kan slechts leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43). Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van "*willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict*", wordt rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, *CF en DN*, pt. 43).

In *casu* blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij afkomstig is van Caracas en daar ook verbleef tot haar vertrek uit Venezuela.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in Caracas actueel een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan. Bij gebrek aan een gewapend conflict in Caracas, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing. Gelet op het voorgaande, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

7. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoeksters land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekster niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET